

Și sculându-se preotul din strana lui, face obișnuita metanie egumenului, și după începutul: Binecuvîntat este Dumnezeu nostru..., Amin. Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Veniți să ne închinăm..., (de 3 ori) și îndată Psalmul 69: Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte...

Apoi se începe Canonul cel mare, împărțindu-l în patru părți cu irmoasele, de câte două ori și se sfîrșește joi seara.

CANONUL CEL MARE

Alcătuire a Sfîntului Părintelui nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

La fiecare tropar se fac trei închinăciuni.

Cîntarea 1-a, glasul al 6-lea :

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mîntuire. Acesta «este Dumnezeu meu și-L voi slăvi «pe El; Dumnezeuul părintelui meu «și-L voi înălța pe El, căci cu slavă «S-a preaslăvit» (de două ori).

Stih: Milulește-mă Dumnezeule, milulește-mă.

De unde voi începe a plînge faptele vieții mele ticăloase? Ce început voi pune Hristoase, acestei tînguiri de acum? Ci ca un milostiv dă-mi iertare greșelelor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Părăsește de acum nebunia cea dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Rîvnind neascultării lui Adam cel întîi-zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, de împărăția cea vecuitoare și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintîi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală nebunească mîncare.

În locul Evei celei simțite, făcutu-s-a mie Evă înțelegătoare cugețul cel pătimaș în trup, arătîndu-mi cele dulci și gustînd pururea din băutura cea amară.

După dreptate s-a lepădat Adam din Eden, nepăzind o poruncă a Ta, Mîntuitorule. Dar eu ce voi pătimi, nebăgînd seamă totdeauna de cuvintele tale cele de viață.

Slavă..., a Treimii :

Treime, ființă preainaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei :

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca o stăpîină, curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Și iarăși irmosul cel dintîi, în loc de catavasie, o dată. Așa se face la toate cîntările.

Cîntarea a 2-a :

Irmosul :

Ia aminte Cerule și voi grăi, și voi lauda pe Hristos, Care a venit din Fecioară cu trup» (de două ori).

Ia aminte Cerule și voi grăi, pămîntule primește în urechi glasul celui ce se pocăiește față de Dumnezeu, și-L laudă pe Dînsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mîntuitorul meu, cu ochiul Tău cel blînd și-mi primește mărturisirea mea cea plină de căldură.

Greșit-am mai mult decît toți oamenii, însumi am greșit Ție; ci Te milostivește Mîntuitorule, ca un Dumnezeu spre făptura Ta.

Chip făcînd urîșeniei patimilor mele, cu poftă iubitoare de plăcere, mi-am stricat frumusețea minții.

Viforul răutăților m-a cuprins, Milostive Doamne; ci ca lui Petru, întinde-mi și mie mîna Ta.

Pătatu-mi-am haina trupului meu, și mi-am întinat podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mîntuitorule.

Intunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu plăcerile patimilor, și cu totul toată mintea, țărîna mi-am făcut-o.

Ruptu-mi-am acum veșmîntul cel dintîi, pe care mi l-a țesut mie Ziditorul din început, și pentru aceasta zac acum gol.

Imbrăcatu-m-am în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfatul, și mă rușinez.

Lacrimile celei desfrîinate și eu le vărs, Îndurate, înaintea Ta; milostivește-Te spre mine Mîntuitorule, cu îndurarea Ta.

Privit-am la frumusețea pomului și mi s-a amăgit mintea, și acum zac gol și mă rușinez.

Uneltit-au pe spatele meu toți începătorii răutăților, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Slavă..., **a Treimii :**

Pe Tine, Dumnezeuul tuturor, unul în trei fețe Te laud : pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te îndelung să ne mîntuim.

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întărește Biserica Ta» (**de două ori**).

Foc de la Domnul plouînd carecînd, a ars Domnul de demult pămîntul Sodomei.

In munte scapă suflete, ca Lot acela și izbăvește-te dinainte în Sigor.

Fugi de aprindere, o suflete ! Fugi de arderea Sodomei ! Fugi de stricăciunea dumnezeieștii văpăi.

Greșit-am Ție singur eu, greșit-am mai mult decît toți, Hristoase Mîntuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu ești Păstorul cel bun ; caută-mă pe mine mielul, și rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu ; întru Tine Mîntuitorule mă voi îndrepta.

Mărturisescu-mă Ție, Mîntuitorule : Greșit-am Ție fără măsură ; ci lasă-mi, iartă-mi, ca un îndurat.

Slavă..., **a Treimii :**

O, Treime-Unime, Dumnezeuule, mîntuiește-ne pe noi din înșelăciune și din ispite și din primejdii.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Bucură-te pîntece primitor de Dumnezeu ; bucură-te scaunul Domnului ; bucură-te Maica vieții noastre.

Cîntarea a 4-a :

Irmosul :

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut, că «vrei să Te naști din fecioară și oamenilor să Te arăți, și a grăit : «Auzit-am auzul Tău și m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne» (**de două ori**).

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, drept Judecătorule ; că de am și greșit eu însumi, ca un om, și mai mult decît tot omul, Iubitorule de oameni, dar ai putere ca un Domn al tuturor a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te îngrijești, nu te gătești. Vremea se scurtează, scoală-te, aproape lângă uși este Judecătorul; ca un vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentru ce în deșert ne tulburăm?

Deșteaptă-te o sufletul meu! Ia seama faptelor tale pe care le-ai făcut, și le dă pe ele înaintea ochilor tăi; varsă picături din lacrimile tale; spune cu îndrăzneală faptele tale și cugetele tale lui Hristos, și te îndreptează.

N-a fost în viață păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să n-o fi săvârșit eu, Mîntuitorule, cu mintea și cu cuvîntul, cu voința și cu gîndul, și cu știința; și cu fapta păcătuiind, ca altul nimenea, nici odinioară.

Dintru aceasta m-am judecat, dintru aceasta m-am osîndit eu, ticălosul, adică din cugetul meu, decît care nimic nu este în lume mai apăsător; Judecătorule, Mîntuitorul și cunoscătorul meu, milostivește-Te și mă scapă și mă mîntuiește pe mine, robul Tău.

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii celei cu lucrarea și a înălțării gîndului. Deci de voiești să viețuiești cu lucrarea și cu cunoștința și cu înălțarea gîndului, înnoiește-te.

Arșița zilei a răbdat patriarhul pentru lipsă, și frigul nopții a suferit, în toate zilele făcînd cîștig, păstorind, trudindu-se și slujind, ca să-și ia amîndouă femeile.

Două femei, înțelege: lucrarea și cunoștința întru gîndire. Prin Lia lucrarea, ca pe cea ce a fost cu mulți copii; iar prin Rahila gîndirea, ca pe cea cu multă osteneală. Că fără de osteneți, nici lucrarea nici gîndirea nu se vor săvîrși, suflete.

... Slavă..., a Treimii :

Nedespărțită în ființă, neamestecată în fețe, Te cunosc pe Tine Dumnezeu, una în Treime, ca de o împărăție și un scaun; și strig Ție cîntarea cea mare, ce se cîntă întreit întru cele de sus.

Și acum..., a Născătoarei :

Și ai născut, și ești fecioară și ai rămas întru amîndouă cu firea fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pîntecele a născut ne-simțind dureri. Dumnezeu unde voiește, se biruiește rînduiala firii; că face cîte voiește.

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

De noapte mîncînd, Iubitorule de oameni, mă rog lumina-«ză-mă, și mă îndreptează la poruncile Tale, și mă învață, Mîntuitorule să fac voia Ta» (de două ori).

In noapte viața mea mi-am trecut pururea, că întuneric s-a făcut mie și negură adîncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă, Mîntuitorule.

Lui Ruben asemănîndu-mă eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios și călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, spurcîndu-mi patul meu, precum acela pe al tatălui său.

Mărturisescu-mă Ție, Hristoase Împărate; greșit-am, greșit-am, ca mai înainte frații lui Iosif, vînzînd rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sînge a fost dat, a fost vîndut în robie, dulcele suflet cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu, suflete, te-ai vîndut întreg răutăților tale.

Lui Iosif celui drept și minții lui celei curate urmează, ticăloase și neiscusite suflete, și nu te desfrîna cu pornirile cele fără de minte, pururea făcînd fărădelege.

De s-a și sălășluit în groapă oarecînd Iosif, Stăpîne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a sculării Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție în acest chip vreodată?

Slavă..., **a Treimii :**

Pe Tine Treime Te slăvim, pe unul Dumnezeu; Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Părinte și Fiule și Duhule, ființă singură prin sine, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frămîntătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat; și a împreunat Luiși firea omenească.

Cîntarea a 6-a :

Irmosul :

Strigat-am cu toată inima mea din iadul cel mai de jos către «înduratul Dumnezeu și m-a auzit «și a scos din stricăciune viața mea» **(de două ori)**.

Lacrimi din ochii mei, Mîntuito-rule, și suspinuri dintru adînc curat aduc Ție, strigînd inima mea : Dum-nezeule, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine.

Instrăinatu-te-ai suflete, de Dom-nul Tău, ca Datan și ca Abiron; dar din toată inima strigă ! Iartă-mă ! Ca să nu te împresoare pe tine pră-pastia pămîntului.

Ca o junice sălbătică asemăna-tu-te-ai suflete lui Efrem; ca o că-prioară păzește-ți viața de curse, înălțîndu-ți cu aripi mintea, cu lu-crarea și cu gîndirea.

Mîna lui Moise ne va face să cre-dem, suflete, cum că poate Dum-nezeu viața cea leproasă să o al-bească și să o curețe; nu te deznă-dăjdui dar, măcar de și ești lepros.

Slavă..., **a Treimii :**

Treime sînt, neamestecată, nedes-părțită; despărțită după fețe, și Unime sînt din fire unită: Tatăl și Fiul și Dumnezeuiescul Duh.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Pîntecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci, ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDACUL, glasul al 6-lea :

Suflete al meu, suflete al meu, scoală ! Pentru ce dormi ? Sfîrșitul se apropie, și vei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milosti-vească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea și toate le plinește.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea «Ta, nici am păzit, nici am făcut «precum ne-ai poruncit nouă; ci nu «ne părăsi pe noi pînă în sfîrșit, «Dumnezeul părinților» **(de două ori)**.

Greșit-am, păcătuit-am și am le-pădat porunca Ta; că întru păcate m-am zămislit, și am adăugat rană rănilor mele. Dar Tu mă miluiește ca un îndurat, Dumnezeuul părin-ților.

Cele ascuse ale inimii mele le-am mărturisit Ție, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi și necazul meu, și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluiește ca un îndurat, Dumnezeuul părinților.

Saul oarecînd, dacă a pierdut asi-nii tatălui său, suflete, degrab a aflat împărăția spre ridicare; ci pă-zește-te să nu greșești alegînd mai

degrabă poftele tale cele dobitocești, decît Împărăția lui Hristos.

David dumnezeiescul părinte, de a și greșit oarecînd îndoit, suflete al meu, cu săgeata desfriului săgetîndu-se și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Împreunat-a David, oarecînd, nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat desfriul cu uciderea; dar îndată îndoită pocăință a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David, oarecînd, a însemnat cîntarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-și muștra fapta pe care o săvîrșise, strigînd: Miluiește-mă!, că Ție unuia am greșit, Dumnezeului tuturor; Însuți mă curățește.

Slavă..., a Treimii :

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfîntă; lumini și lumină, și trei Sfinte și unul Sfînt, se laudă Treimea-Dumnezeu; ci laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei :

Lăudămu-te, bine te cuvîntăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărțită, pe Fiul și Dumnezeu, și tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe pămînt, cele cerești.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești și de Dînsul se cutremură heruvimii și serafimii, toată suflarea «și zidirea, laudați-L, binecuvîntați-L și-L preainălțați întru toți veștii» (de două ori).

Miluiește-mă pe mine, cel ce am greșit, Mîntuitorule; ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine, cel ce strig: Greșit-am Ție, mîntuiește-mă; nelegiuit-am, miluiește-mă.

Ilie cel ce a fost purtat în car, suindu-se în carul virtuților, s-a înălțat ca spre cer oarecînd, mai presus de cele pămîntești. Deci la suirea acestuia cugetă suflete al meu.

Elisei luînd oarecînd cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul har îndoit; iar tu, o suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, pentru neînfrînare.

Curgerea Iordanului, oarecînd, a stat de o parte și de alta cu lovirea cojocului lui Ilie, prin Elisei; iar tu, o suflete al meu, de acest har nu te-ai învrednicit, pentru neînfrînare.

Samarineanca, oarecînd, a primit pe Cel drept cu gînd bun; iar tu, o suflete, n-ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta vei fi lepădat afară din cămară, tînguindu-te.

Minții celei spurcate a lui Ghiezi, pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a cărui iubire de argint leapăd-o măcar la bătrînețe. Fugi de focul gheenei, depărtîndu-te de răutățile tale.

Binecuvîntăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel ce ești fără de început; Fiule cel împreună fără de început; Mîngîietorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cuvinte al Tatălui Celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime-Unime miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei :

Ca din vopsea de porfiră s-a țesut trupul lui Emanuel, înlăuntru în pîntecele tău Preacurată, ceea ce

ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Cîntarea a 9-a :

Imosul :

Nașterea cea din zămislire fără de sămînță este netîlcuită ; rodul Maicii celei fără de bărbat este «nesticat ; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta «pe tine toate neamurile, ca pe o «Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu «dreaptă credință te mărim» (de două ori).

Mintea s-a rănit, trupul s-a moleșit, duhul bolește ; cuvîntul a slăbit, viața s-a omorît, sfîrșitul este lingă ușă. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face, cînd va veni Judecătorul să cerceteze cele ale tale ?

Adusu-ți-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii și toată Scriptura cea așezată de el, care îți povestește ție de cei drepti și de cei nedrepti ; din care celor de al doilea, adică celor nedrepti ai urmat, o suflete, greșind lui Dumnezeu, iar nu celor dintii.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează, și toată Scriptura nu este băgată în seamă întru tine ; profeții au slăbit și tot cuvîntul celui drept. Și rănile tale, o suflete, s-au înmulțit, nefiind doctor care să te vindece.

Pildele Scripturii celei noi ți le aduc ție, ca să te aducă pe tine suflete la umilință. Rîvnește dar dreptilor, iar de păcătoși te leapădă ; și îmblînzește pe Hristos, prin rugăciuni și prin postiri și prin curăție și prin smerenie.

Hristos S-a făcut om, chemînd la pocăință pe tîlhari și pe desfrîinate. Suflete, pocăiește-te, că s-a deschis ușa Împărăției acum, și o apucă mai înainte fariseii și vameșii și desfrînații, pocăindu-se.

Hristos S-a făcut om, împreunîndu-Se cu mine prin trup și toate cîte sînt ale firii, cu voia le-a împlinit, afară de păcat ; arătîndu-ți ție, o suflete, pilda și închipuirea smereniei Sale.

Hristos pe magi i-a mîntuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor o a făcut mucenici, pe bătrînul l-a mărit și pe văduva cea bătrînă. De la care n-ai rîvnit, suflete, nici faptele, nici viața. Dar vai ție, cînd vei fi judecat !

Postînd Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămînzit, arătînd firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi ! De va năvăli asupra ta vrăjmașul, cu rugăciunea și cu postul, alungă-l departe de la picioarele tale.

Slavă..., a Treimii :

Pe Tatăl să-L laudăm, pe Fiul să-L preainălțăm, dumnezeiescului Duh cu credință să ne închinăm, Treimii celei nedespărțite, Unimii după ființă : ca lumine și lumini și viață și vieți, făcătoarei de viață și luminătoare marginilor.

Și acum..., a Născătoarei :

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine ea cu credință împărățind, întru tine se și întărește, și prin tine biruind, întoarce toată încercarea, robește pe vrăjmași și stăpînește pe supușii ei.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite și părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugîndu-te pentru cei ce te laudă ; ca să ne izbăvim de toată mînia, necazul și stricăciunea, și de greșeli să ne mîntuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi se cîntă imosul în amîndouă stră-nile. După sfîrșitul canonului, se începe